

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf.I.20.235/2010/4. szám

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Debreceni Ítéltábla a dr. Gyórfy István (4025 Debrecen, Vár utca 2. III/4.) ügyvéd által képviselt felperes neve, címe felperesnek, a dr. T. Á. jogtanácsos ügyintézője mellett a Közigazgatási és Igazságügyi Minisztérium Igazságügyi Kodifikációs és Szolgáltatási Főosztályának Jogi Képviselői Osztálya (1055 Budapest, Kossuth tér 4.) által képviselt alperes neve alperes ellen kártalanítás megfizetése iránt a Hajdú-Bihar Megyei Bíróság 9.P.21.067/2008/30. számú ítélete ellen a felperes részéről 33. sorszám alatt előterjesztett és 34. sorszám alatt indokolt, míg az alperes részéről 32. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

Ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett részét részben megváltoztatja, és az alperes által a felperes javára fizetendő perköltség összegét 150 000 (százötvenezer) Ft-ra leszállítja, egyebekben helybenhagyja.

Kötelezi az ítéltábla a felperest, hogy fizessen meg 15 napon belül az alperesnek 137 500 (százharminchétezer-ötszáz) Ft másodfokú perköltséget és térítsen meg az államnak - az állami adóhatóság külön felhívására az abban megjelölt módon és határidőn belül - 420 000 (négysszázhuszezer) Ft le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás:

Az 19.-es születésű gimnáziumi érettségivel rendelkező felperes 19... szeptember hó 16. napjától 20... december hó 1. napjáig volt a Vám- és Pénzügyőrség állományában.

A felperest 6 társával együtt 2003. május hó 13. napján az **Á.-i** Vámhivatalnál őrizetbe vették, majd 2003. május hó 15. napján előzetes letartóztatására került sor fontosabb ügyekben intézkedő hivatalos személy által társtettesként bünszövetség-ben és üzletszerűen elkövetett vesztegetés büntettének, valamint bűnszövetségként üzletszerűen és

bűnszövegségben különösen nagy értékű vámárura elkövetett csempészet büntettének alapos gyanúja miatt. Az előzetes letartóztatást 2003. július hó 11. és 2003. augusztus hó 8. napjain meghosszabbították.

A felperes az előzetes letartóztatáskor házasságban élt, a házasságát 1996. évben kötötte, abból 1996. és 2000. években egy-egy fiúgyermek született, míg a korábbi házasságából született harmadik gyermekét az édesanya neveli. Az előzetes letartóztatás időtartama alatt a házastársak egymástól eltávolodtak, s a felperest a házastársa utóbb bevallottan megcsalta; valamint a jelen per alatt házasság felbontása iránti keresetet terjesztett elő a B. Városi Bíróságnál. A felperes látogatófogadási jogát a H. Megyei Ügyészségi Nyomozó Hivatal korlátozta, ezért ő az előzetes letartóztatás alatt nem találkozhatott családtagjaival. A felperes házastársa a gyermekek előtt titkolta az édesapa előzetes letartóztatásának a tényét, nekik azt mondta, hogy édesapjukat Sz. helyezték át. Az előzetes letartóztatás megszűntetése után az akkor 3,5 éves D. nevű gyermek az édesapját alig ismerte meg.

A felperes az előzetes letartóztatás tartama alatt végig D., az I. utcán található Büntetés-végrehajtási Intézetben volt, ahol "egyenruhásnak" számított, emiatt a társaitól az átlagot meghaladóan részesült megvetésben, kisebb-nagyobb atrocitásban. A felperes lakhelyelhagyási tilalmának 2004. május hó 10. napján történt megszűntetése után jelentkezett az **Á.-i** szolgálati helyén, ám őt a D. Vámhivatalhoz helyezték át szolgálati érdekre hivatkozással. A felperes többszöri visszahelyezése iránti kérelmét azzal utasították el, hogy nincs hely, ám ekkor Á.-on folyamatos volt a létszámhiány. A felperes a munkahelye felől érkező megvetés miatt 2004. decemberében leszerelés iránti kérelmet terjesztett elő.

A felperes előzetes letartóztatásának az időtartama alatt jobb alsó végtagján súlyos, bal alsó végtagján kezdődő visszerességben szenvedett, ez azonban sorsszerű, előzetes letartóztatása sem annak kialakulásában, sem súlyosbodásában nem játszott szerepet. A felperesnél a fogvatartás megszűnését követően mind a családjához, mind a tágabb környezetéhez fűződő kapcsolatrendszerében feszültség, idegesség volt tapasztalható, őt 2005. év elején szorongásos tünetei miatt kezelték, ám ez csak átmeneti jellegű volt, utóbb nála a fogvatartással összefüggésben nem igazolható olyan pszichés tényező, mely az életvitele elnehezültségét eredményezné.

A H. Megyei Bíróság a 2007. június hó 7. napján kelt .../2007/... számú ítéletében többek között a felperest felmentette az ellene emelt vádak alól, ezt a D. Ítéltábla a Bf...../2007/7. számú végzésével helybenhagyta.

A felperes a keresetében 10 000 000 Ft nem vagyoni kártalanítás és perköltsége megfizetésére kérte kötelezni az alperest.

Az alperes az ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte hivatkozással a Be. 580. §-a (3) bekezdésének c) pontja szerinti kártalanítást kizáró okra.

Az elsőfokú bíróság a 30. sorszám alatt meghozott ítéletében kötelezte az alperest, hogy fizessen meg 15 napon belül a felperesnek 3 000 000 Ft tőkét és 180 000 Ft perköltséget, ezt meghaladóan pedig a felperes keresetét elutasította.

Határozatának indokolása szerint a felperest a kártalanítás csupán az előzetes letartóztatásban töltött időszakért illette meg, ezért az őrizetbe vétellel kapcsolatos szabadságelvonás, valamint a lakhelyelhagyási tilalom miatti hátrányokért az alperest nem terheli helytállási kötelezettség.

Az elsőfokú bíróság nem találta alaposnak az alperes Be. 580. §-a (3) bekezdésének c) pontjára alapított védekezését, megállapítása szerint ugyanis a felperes nem szolgáltatott felróhatóan okot arra, hogy a bűncselekmény elkövetésének a gyanúja ráterelődjék, s ezáltal az előzetes letartóztatására kerüljön sor.

Az elsőfokú bíróság által hivatkozott állandó bírói gyakorlat szerint köztudomású tény, hogy a személyi szabadság hosszabb időtartamú korlátozása, önmagában a börtönviszonyok elviselése az azt elszenvedő számára mind fizikai, mind pszichikai vonatkozásban káros, megterhelő. Az ennek során elszenvedett sérülések a szabadulást követő életvitelben, munkahelyi elhelyezkedésben és a munkavégzésben is hátrányt jelenthetnek. A nem vagyoni kárpótlásnak éppen az a rendeltetése, hogy enyhítse a hátrányokat, és segítse a belőlük eredő nehézségek leküzdését. Álláspontja szerint a felperes javára értékelendő, hogy ő mint a Vám- és Pénzügyőrség tagja „egyenruhásként” került a büntetés-végrehajtási intézetbe, s köztudomású a köztörvényes bűnözők részéről az egyenruhás emberrel szemben tanúsított megvetés és előítélet, ami miatt neki nagyobb sérelmet kellett rabtársaitól elszenvednie egy civilként odakerült fogvatartotthoz képest. Többlétsérelemként értékelte az elsőfokú bíróság a felperes kapcsolattartási jogának korlátozását, valamint azt, hogy ő büntetlen előéletű volt, családjával tisztességes polgári életet élt, két kiskorú gyermeket nevelt házastársával, tágabb és szűkebb környezetében is őt mindenki tisztességes, becsületes embernek ismerte. A felperesnek el kellett szenvednie azt a pszichés sérelmet is, hogy a szabadulása időpontjában a 3,5 éves gyermeke őt alig ismerte meg.

A felperes házasságának megromlása és a fogvatartás közötti közvetett okozati kapcsolat adott, mert a fogvatartás időtartama alatt került sor a felperes megcsalására. Munkahelyének elvesztése és a fogvatartás között a közvetett kapcsolat - laza oksági kapcsolatként - szintén fennálló, nagy valószínűséggel állítható ugyanis, hogy a felperes áthelyezésére, és a munkatársak részéről érkező esetleges negatív értékítéletre emiatt került sor. B. kis város, ahol a felperest sokan ismerték, s az emberek többsége nem tesz különbséget az előzetes letartóztatás és a végrehajtható szabadságvesztés büntetés kiszabása között, amely helyzetet a felperesnek el kellett szenvednie, és kell a mai napig is ezzel az értékítélettel együtt élnie.

A felperes azt nem tudta bizonyítani, hogy a fogvatartással összefüggésben alakult volna ki vagy súlyosbodott volna a visszérbetegsége, ahogy nála a fogvatartással összefüggésben nem igazolható olyan pszichés tényező sem, aminek következtében életvitelbe elnehezült volna. A 2005. januárjában és februárjában jelentkező átmeneti jellegű kóros szintű szorongásos állapot nem kizárólag a fogvatartással, hanem magával a folyamatban lévő büntetőeljárással összefüggésben alakult ki, ezért ezt csak rendkívül kis súllyal értékelte az elsőfokú bíróság.

Ezeket a hátrányokat egyenként és összességében értékelve 3 000 000 Ft-ban határozta meg a felperest ért nem vagyoni kár összegét kamatmentesen a Pp. 215. §-ára tekintettel, ezt meghaladóan pedig a keresetet elutasította; az alperest a Pp. 81.§-ának (2) bekezdésére figyelemmel kötelezte perköltség fizetésére.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen mindkét peres fél fellebbezést terjesztett elő.

A felperes a fellebbezésében az elsőfokú bíróság ítéletének a részbeni megváltoztatásával az alperes keresete szerinti marasztalását kérte. Fellebbezése indokaként hivatkozott arra, hogy mind a házasságának a megromlása, mind a munkahelyének az elvesztése közvetlen oksági kapcsolatban van az előzetes letartóztatásával, továbbá sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság nem kellő súllyal értékelte, miszerint a letartóztatására a szolgálati helyén egyenruhában, a munkatársai szeme láttára került sor, ami korábbi munkatársaiban ellenérzéseket váltott ki, valamint ebből következően a büntetés-végrehajtási intézetben a rabtársai előtt is nyilvánvaló volt a foglalkozása, ami miatt ellenérzéssel viselkedtek vele. Kifogásolta azt is, hogy az elsőfokú bíróság nem tulajdonított megfelelő jelentőséget egyrészt a kapcsolattartási joga korlátozásának, ami miatt szabadulása után a kisebbik gyermeke rá nem is emlékezett, másrészt az átmeneti jellegű kóros szorongásos állapotának.

Az alperes a fellebbezésében az elsőfokú bíróság ítéletének részbeni megváltoztatásával a marasztalás tőkeösszegének 1 500 000 Ft-ra történő leszállítását és a felperes perköltség megfizetésére kötelezését kérte. Hivatkozott arra, hogy a kártalanítás jogintézménye csak az előzetes letartóztatással közvetlen okozati összefüggésben elszenvedett sérelmeket hivatott kompenzálni, ezért a felperes áthelyezésével, munkahelye elvesztésével és a házasságának megromlásával összefüggő hátrányokért az alperes nem köteles helytállni. Kifogásolta, miszerint az elsőfokú bíróság anélkül tekintette köztudomásúnak az „egyenruhásokkal” szemben a börtönben tanúsított közhangulatot, hogy erre a feleket előzetesen figyelmeztette volna. A fellebbezése egyúttal a perköltség leszállítására is irányult.

A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének az alperes által fellebbezett részében történő helybenhagyását kérte. Állította, hogy a börtönben az őrizetbevétel körülményei miatt ismert volt a felperes egyenruhás testülethez tartozása, s köztudomású az ilyen személyekkel szembeni negatív közhangulat. Álláspontja szerint a felperest az alperestől kártalanítás illeti meg amiatt, mert őt a felesége megcsalta, ahogy a házasságának a megromlásáért és a korábbi szolgálati helyre történő visszahelyezésének az elmaradásáért is.

Az ítélet tábla a fellebbezéseket a Pp. 256/A. §-a (1) bekezdésének f) pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el, és a Pp. 253. §-ának (3) bekezdésére figyelemmel fellebbezés hiányában nem érintette az elsőfokú bíróság ítéletének az alperest 1 500 000 Ft kártalanítás megfizetésére kötelező részét. Az ítélet tábla a felperes fellebbezését alaptalannak, az alperes fellebbezését pedig kisebb részben alaposnak találta a következők szerint:

Mindenekelőtt az ítéltábla kiegészíti az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást annyiban, hogy a felperes előzetes letartóztatása 2003. november hó 11. napjáig tartott, s ezt követően 2004. május hó 10. napjáig lakhelyelhagyási tilalom alatt állt. Ezzel a kiegészítéssel az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, és abból - a per főtárgyát tekintve - helytálló jogi következtetésre jutott.

A felperest a Be. 580. §-a (1) bekezdésének II/a) pontja alapján kártalanítás illeti meg az előzetes letartóztatásért, ugyanis őt a bíróság felmentette. A kártalanítást az állam köteles megfizetni a Be. 584. §-ának (4) bekezdése alapján, aminek módjára és mértékére a Be. 582. §-ának (1) bekezdése értelmében a Polgári Törvénykönyv-nek a szerződésen kívül okozott kárért való felelősségére vonatkozó rendelkezéseit az e törvényben foglalt eltérésekkel kell alkalmazni. A Ptk. 339. §-ának (1) bekezdése szerint, aki másnak jogellenesen kárt okoz, köteles azt megtéríteni; mentesül a felelősség alól, ha bizonyítja, hogy úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható. A kártalanítás iránt indult perben - a kártérítés általános szabályaitól eltérően - az alperes helytállási kötelezettsége független a büntetőeljárást lefolytató szervek esetleges jogellenes és felróható magatartásától, ezért értelemszerűen kimentésre sem kerülhet sor.

A fenti rendelkezések értelmében a felperes kizárólag az előzetes letartóztatással okozati összefüggésben keletkezett nem vagyoni kára miatt igényelhetett kártalanítást az alperestől, ám ezzel összefüggésben az alperes fellebbezésében írtakkal ellentétben arra nem csupán az előzetes letartóztatással közvetlen okozati kapcsolatban álló hátrányok szolgáltattak alapot, ilyen megszorítás ugyanis a fentebb idézett törvényhelyekből nem következik.

A felperes 4 nap híján 6 hónapig volt előzetes letartóztatásban. A Pp. 163. §-ának (3) bekezdése alapján a bíróság az általa köztudomásúnak ismert tényeket valónak fogadhatja el, ezekre vonatkozóan bizonyítási eljárás lefolytatása sem szükséges. Általános szabályként köztudomásúnak tekinthető minden olyan tény, ami a társadalom egy része előtt olyan mértékben ismeretes, hogy azt valóságnak fogadják el. A Be. 580. §-ának rendelkezéseire alapított kártalanítási perekben kialakult ítélkezési gyakorlat ilyen köztudomású ténynek tekinti azt, hogy a személyi szabadság hosszabb tartamú jelentős korlátozása fizikai és pszichikai vonatkozásban is egyaránt megterhelő és a személyiségre káros. Az ártatlanul elszenvedett viszonylag hosszabb tartamú fogvatartás tehát már önmagában megalapozza a nem vagyoni kárpótlás iránti igényt. A kártalanítás összegének megállapításánál azonban minden esetben az adott ügy körülményeit, valamint a károsult által bizonyított hátrányokat kell mérlegelni, figyelemmel a sérelem bekövetkeztekor fennálló ár- és értékviszonyokra is.

A szabadságelvonással rendszerint együtt járó hátránynak tekintendők az előzetes letartóztatás ideje alatt a büntetés-végrehajtási intézetben való elhelyezésből adódó pszichés megterhelést is jelentő fizikai kényelmetlenségek, a börtönviszonyokra jellemző kényszerű összezártság és kiszolgáltatottság, olykor még atrocitások is, a családtól elszakadás, a velük való kapcsolattartás lehetőségének korlátozottsága, a munkahelyen és a lakókörnyezetben az előzetes letartóztatás hírének elterjedése és ezzel összefüggésben a társadalmi értékítélet kedvezőtlenebbé válása, és hogy a mindezek folyamán elszenvedett

sérülések a szabadulást követő életvitelben, az elhelyezkedésben és a munkavégzésben is hátrányt jelentenek.

Az adott esetben a felperes a szabadságelvonással rendszerint együtt járó ezen hátrányoknál súlyosabb sérelmeket is bizonyított, amelyeket az elsőfokú bíróság helyesen vett számba.

Az ítéletábra nem osztotta a felperes azon fellebbezési hivatkozását, hogy mind a házasságának a megromlása, mind a munkahelyének az elvesztése közvetlen okozati kapcsolatban van az előzetes letartóztatásával. Ezzel szemben az alperes helytállóan mutatott rá, hogy az állam kártalanítási kötelezettsége nem terjedhet ki a felperes feleségének a házastársi hűséget sértő magatartására, a felperes megcsalása ugyanis elsődlegesen házastársának emberi tulajdonságaira, erkölcsi felfogására vezethető vissza, és ha van is oksági kapcsolat e között és az előzetes letartóztatás között, az annyira távolinak, inadekvátnak tekintendő, ami az alperes helytállási kötelezettségét nem érinti. Ebből az a következtetési is adódik, hogy a felperes házassága megromlásának az oka alapvetően nem az előzetes letartóztatásban keresendő, az legfeljebb elősegítette a házasság megromlásához vezető - a felperes jogi képviselőjének elismerése (az elsőfokú bíróság előtti 23. sorszám alatti tárgyalási jegyzőkönyv 4. oldalának alulról a negyedik bekezdése) szerint az előzetes letartóztatását megelőzően is meglévő - okok előtérbe kerülését, de nincs olyan adat a perben, különös tekintettel a felperes házastársának első ízben, még az eljárás kezdetén, így pl. a felperesre kedvezőtlen szakértői bizonyítást megelőzően tett tanúvallomására, ami az előzetes letartóztatás és a házastársi életközösség megszakadása közötti, s az elsőfokú bíróság által értékelt szintet meghaladó közvetlen okozati összefüggés fennállását igazolná.

Azt a fellebbezésében a felperes maga ismerte el - miként ezt támasztja alá **P. Z.** tanúvallomása is -, hogy az **á.-i** szolgálati helyén a korábbi munkatársai ellenérzésekkel fogadták az előzetes letartóztatását, az bennük megvetést és gyanakvást váltott ki. Emiatt nem értékelhető a felperes oldalán nem vagyoni kártalanítást megalapozó többlethátrányként az alperes által vitatott okozati összefüggés megléte esetén sem a korábbi szolgálati helyre történő visszahelyezési kérelem többszöri elutasítása, mert a felperes által elismerten mindkét szolgálati helyen megvetéssel kellett szembenéznie, így a visszahelyezés elmaradása többlethátránnyal nem járt. A **d.-i** szolgálati helyre történő utazás felperes által további hátrányként megjelölt többletköltsége pedig a felperest ért vagyoni hátrányok körében juthatott volna jelentőséghez, azonban a felperes ilyen igényt az alperessel szemben nem érvényesített.

A felperes előzetes letartóztatás alatti elhelyezésének körülményei a fentebb írtak szerint átlagosnak tekinthetők, azok bizonyított többletsérelemmel nem jártak, így az emiatti nem vagyoni kárpótlás is a köztudomású tényeken alapul. A kapcsolattartás jogának a korlátozása az, ami többlethátrányként jelentkezik a felperes oldalán, ezt pedig az elsőfokú bíróság megfelelően értékelte, a felperes javára meghatározott nem vagyoni kártalanítás összegének a meghatározásakor erre is figyelemmel volt.

Helyesen fogadta el tényként az elsőfokú bíróság, hogy az előzetes letartóztatás majd' fél éves időtartama alatt fény derült a felperes foglalkozására, valószínűtlen ugyanis, hogy azt

titokban lehetett volna tartani. Rámutat azonban az ítélet: a felperes jogi képviselője valótlanul állította a fellebbezésében és a fellebbezési ellenkérelmében, miszerint ennek oka az volt, hogy a felperes egyenruhában került befogadásra a büntetés-végrehajtási intézetbe, számára nem biztosítottak ruházatot, így a rabtársai látták őt ebben az öltözetben. Ezzel szemben a felperes a személyes meghallgatása során előadta (5. sorszám alatti jegyzőkönyv 6. oldala), hogy az atrocitások elkerülése érdekében még a zárkába sem vitték fel az egyenruhájukat, ennek ellenére derült ki az egyenruhás mivolta. Az ítélet osztotta az elsőfokú bíróság álláspontját a tekintetben, hogy köztudomású, ezáltal külön bizonyítást nem igénylő többlethátrányt jelentett a felperessel, mint „egyenruhás” szervezethez tartozó személlyel szemben a börtönben megnyilvánuló negatív közhangulat. Az alperes hivatkozásával ellentétben nem állapítható meg lényeges eljárási szabálysértés amiatt, mert az elsőfokú bíróság nem figyelmeztette a feleket e köztudomású tény figyelembevételére, hiszen a felperes volt az, aki erre a hátrányra személyes meghallgatása során hivatkozott, így ez nem volt ismeretlen az alperes előtt, s ő az ezzel összefüggő védekezését előterjeszthette volna.

A felperesnél jelentkező kóros szorongásos tüneteket, mint pszichés hátrányt megfelelően értékelte az elsőfokú bíróság részben annak átmeneti - 2005. január és február hónapokat érintő - jellege miatt, részben pedig azért, mert az nem kizárólag az előzetes letartóztatás jelentette szabadságmegvonással, hanem a jelentős tárgyi súlyú bűncselekmény alapos gyanúja következtében folyamatban lévő büntetőeljárással okozati összefüggésben alakult ki, amely utóbbiért az alperest kártalanítási kötelezettség nem terheli.

Az elsőfokú bíróság a felperes előzetes letartóztatásával összefüggésben értékelhető valamennyi körülmény helyes mérlegelésével, így az előzetes letartóztatás jelentette szabadságmegvonás időtartamára tekintettel, és emellett értékelve a felperest emiatt ért többsérelmeket, valamint az igényérvényesítés időpontjában fennálló ár- és értékviszonyokra is figyelemmel helytállóan állapította meg a kártalanítás összegét, ami az elszenvedett sérelmekkel arányban áll, és ami szükséges, de egyben elegendő is a felperest ért nem vagyoni hátrányok kompenzálásához. Az elsőfokú bíróság által meghatározott összegű nem vagyoni kártalanítás a hasonló következményekkel járó, korabeli káreseményekkel kapcsolatos ítélkezési gyakorlatnak és az annak megfelelő egységes megítélés követelményének is megfelel, figyelemmel a Debreceni Ítélet Pf.II.20.501/2009/5. szám alatt meghozott ítéletére is, amely ügyben hasonló tényállás mellett, de jelentősebb és szélesebb körben jelentkező többlethátrányokat értékelve került sor 5 000 000 Ft nem vagyoni kártalanítás jogerős megítélésére.

Az elsőfokú bíróság a felperes javára járó perköltség összegét helytelenül állapította meg a Pp. 81. §-ának (2) bekezdése ellenére is, mert a felperes javára megítélt marasztalási összeg után a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. §-ának - az elsőfokú bíróság által is felhívott - (2) bekezdése, egészen pontosan annak a) pontja alapján a polgári perben, az elsőfokú bírósági eljárásban az ügyvéd munkadíjának a pereszes felet terhelő összege 10 millió Ft-ot meg nem haladó pertárgyérték esetén a pertárgyérték 5%-a. Eszerint a felperes javára megállapítható ügyvédi munkadíjban jelentkező perköltség - figyelemmel a jogi képviselő áfa-mentességére - 150 000 Ft, szemben az elsőfokú bíróság által megítélt 180 000 Ft-tal.

Emiatt az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét az alperes által fizetendő perköltség tekintetében a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján részben megváltoztatta, azt leszállította, egyebekben pedig helybenhagyta.

A fellebbezési eljárásban mindkét peres fél peresztes lett, a pereszteség aránya a felperes oldalán a nagyobb, ezért ő köteles a Pp. 81. §-ának (1) bekezdése alapján - mivel a (2) bekezdés alkalmazására a felperesi fellebbezés teljes eredménytelensége miatt nincs lehetőség - az alperes javára perköltséget fizetni. Ennek összegét az ítéltábla a Pp. 67. §-ának (2) bekezdésére figyelemmel a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. §-a (2) bekezdésének a) pontja és (5) bekezdése alapján állapította meg, a teljesítési határidőt a Pp. 217. §-ának (1) bekezdése szerint határozva meg.

A felperes a per tárgyi illetékfeljegyzési jogos volta - az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 62. §-a (1) bekezdésének I) pontja - miatt le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket - mivel a (2) bekezdésben írtak alkalmazására az előbbi okból ugyancsak nincs lehetőség - az Itv. 74. §-ának (3) bekezdése értelmében irányadó, a költségmentesség bírósági eljárásban való alkalmazásáról szóló 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. §-ának (2) bekezdése alapján köteles megtéríteni; az alperes ezzel szemben az Itv. 5. §-a (1) bekezdésének a) pontja alapján teljes személyes illetékmentességben részesült.

Debrecen, 2010. június hó 14. napján

dr. Csikiné dr. Gyuranecz Márta sk. a tanács elnöke, dr. Bakó Pál sk. előadó bíró, dr. Riczu András sk. bíró

A kiadmány hitelül:

- kiadó -